

Derniéra v prázdném divadle

Je asi čas s tím psaním skončit. Nic netrvá věčně, a tak ani tahle knížka ne.

Po nějaký době od rozchodu s D# se sice objevila Kristýna, o který jsem mluvil na začátku, ale to taky nebyla zrovna žádná výhra. Jak to začalo, taky to taky rychle skončilo. Konce do vytracena se mezi zvukaři nazývají *fade-out*: a přesně takhle to bylo s K#. Nic moc, co by stálo za řeč.

Byly a jsou další věci: nový fotky, nové články, nové nahrávky, nové pořady v rádiu, další vítězství, který nestojí za řeč, další pády, o kterých je škoda mluvit. Poznal jsem nové lidi, některý další jsem ztratil, s někým se seznámil, s někým se pohádal... A taky samozřejmě přicházely starý známý beznaděje a deprese a toulky ulicema a osamělost, sebelítost, sebeobviňování a vůbec všechno, co mi tak dobře jde.

Některý věci se nemění. Ani já moc ne, neumím to a možná ani nechci – jen se prohlubujou nějaký ty „zářezy“, který v sobě mám už odmala, už odedávna: nadále jsem nespolečenskej, nadále se víceméně straním lidí, nemám skoro žádný kamarády, nebaví mě věci, který baví většinu lidí, nelíbí se mi to, co ostatním... Je to se mnou prostě těžký a možná čím dál těžší. Hraju si v kuchyni a píšu písničky a nikomu je necpu, to jen občas někde něco zahraju, když mě někdo požádá a mně se zrovna chce.

A pořád nevím, jestli chci a mám žít dál, nebo ne, pořád nevím, jestli to má, nebo nemá cenu – a hlavně o tom nemám chuť už mluvit, protože není proč a není už vlastně s kým. Potřeboval bych někoho, kdo by mi řekl, že to má cenu, že to není zbytečný, že já nejsem zbytečnej ve světě, kde sice lidstvo je strašně důležitý (hezká fráze, že?), ale na jednotlivýho zoufalýho člověka každej zvysoka kašle. Je mi líto a je mi to i trapný, ale prostě si nevím rady. Je mi líto všech, kterým jsem ublížil. Je mi líto všeho, co jsem nestihl udělat, a všeho, co jsem stihl, ale zkazil jsem to. Je mi líto sebe sama (a jsme konečně tam, kam směřujeme celou dobu, že).

Člověk stejně vždycky ví hlavně to, co nechce. A já toho nechci spoustu: nechci se třeba přetvařovat při nějakých tyjátrech, kam se víceméně musí chodit, nechci od rána do večera říkat samý fráze jako řada lidí, nechci mít nic společnýho s politikou a hlavně s politikama, nechci chodit do práce a tvářit se, že neznám nic lepšího, protože se to ode mě očekává, nechci hromadit majetek jako jiný a zaměňovat to za smysl života, a to ani v případě, že jsem ten skutečnej zatím neodhalil a asi se mi to ani nepodaří, protože času je na to hrozně málo. Nechci číst blbý knihy a chodit na pitomý filmy jen proto, abych byl takzvaně kulturní. Nechci se účastnit oslav bez důvodu. Nechci už sedět u

počítače a čekat, jestli mi někdo napíše, když vím, že se to stejně nestane. Nechci mít už nikdy pocit, že jsem na světě jen proto, abych někomu to či ono pomohl nebo rovnou udělal za něj – a aby se mě pak nikdy nikdo nezeptal, jak mi je a jestli náhodou něco nechci nebo nepotřebuju já. Jo, potřebuju, nebo spíš potřeboval jsem, ale nikdo se neptal a já se moc neumím vnucovat. A už taky nebudu.

Nikdo neví, co bude. Ani já sám o sobě to nevím. Třeba nebude vůbec nic. Příběhy přece končívají i bez konců. A můj konec se blíží, stejně jako ten váš. Jednou spadne klec a budeme na druhém břehu. Já už tam asi jsem. Nebo tam aspoň mířím.

Z druhého břehu

Jsou řeči beze slov
a slova bez řečí
Všeho jen do času
nežli spadne klec
Nemocné otázky
kdopak mi vyléčí
A kdo mi udělá
tečku na konec...?

Skončily večírky
Skončila sláva
Už se jen dívám
z druhého břehu
Řeka je široká
temná a dravá
Je pozdě stýskat si
po loňském sněhu...

Tak pojď ještě hrát -
- dokud se to vůbec ještě smí...
Viš kolikrát
místo letu přijde volný pád...?

Je něha bez lásky
a láska bez něhy
Postavy za řekou
každý den jsou dál
Ne, žádné romány
a přesto příběhy
Ty které před námi
nikdo nenapsal...

Ta se mějte hezky a nezlobte se na mě, stejně by to bylo k ničemu.

Nechci už mluvit. Nechci už ani psát.

Váš Michal

(Vlastně to „Váš“ se tam moc nehodí. Já nejsem ničím.)

Musím se rozloučit také, protože vypravěč bez hrdiny jaksi pozbývá smyslu a práva své existence. Byl jsem vypravěč a také Michalova součástí. Teď už nejsem nic, protože Michalův příběh skončil. Každý příběh jednou přece končí. A toto je derniéra v prázdném divadle – všichni už přece odešli, jen já jsem tady zůstal poslední.

Ale už také jdu... i když nevím kam. I když nemám kam.